

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 25.10.2019 r.
COM(2019) 494 final

2019/0241 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na trzydziestym
dziewiątym posiedzeniu Stałego Komitetu Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory
i fauny europejskiej oraz ich siedlisk, w odniesieniu do poprawek do załączników II i III
do tej konwencji**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na trzydziestym dziewiątym corocznym posiedzeniu Stałego Komitetu Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk, które odbędzie się w Strasburgu we Francji w dniach 3–6 grudnia 2019 r., w związku z przewidywanym przyjęciem przez Stały Komitet decyzji dotyczącej dwóch poprawek do załącznika II i załącznika III do konwencji.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk

Konwencja o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk („konwencja”) ma na celu ochronę europejskich gatunków dzikiej flory i fauny oraz ich siedlisk przyrodniczych, zwłaszcza tych, których ochrona wymaga współpracy kilku państw. Jest to traktat międzyrządowy zawarty pod egidą Rady Europy. Konwencja weszła w życie dnia 1 czerwca 1982 r.

Unia Europejska jest umawiającą się stroną konwencji od dnia 1 września 1982 r.¹ Obecnie konwencja ma 51 umawiających się stron, w tym wszystkie państwa członkowskie UE.

2.2. Stały Komitet

Stały Komitet jest organem decyzyjnym konwencji, który ma uprawnienia do oceny stanu ochrony gatunków i w konsekwencji do dokonywania przeglądu wykazów gatunków wymienionych w załącznikach do konwencji. Jego funkcje są wyliczone w art. 13–15 konwencji. Komitet zbiera się przynajmniej co dwa lata, a także ilekroć zażąda tego większość umawiających się stron. Zwyczajowo Stały Komitet zbiera się co roku.

Zgodnie z art. 17 konwencji poprawkę do załączników przyjmuje się większością dwóch trzecich głosów umawiających się stron.

2.3. Planowany akt Stałego Komitetu

W dniach 3–6 grudnia 2019 r., podczas trzydziestego dziewiątego corocznego posiedzenia Stałego Komitetu konwencji w Strasburgu we Francji, ma zostać przyjęta decyzja w sprawie poprawek do załącznika II i załącznika III do konwencji („planowany akt”).

Celem planowanego aktu prawnego jest wprowadzenie poprawek do załącznika II i załącznika III do konwencji, jak przewidziano w art. 17 konwencji.

Zgodnie z art. 17 konwencji planowany akt wchodzi w życie w stosunku do wszystkich stron trzy miesiące po przyjęciu przez Stały Komitet, chyba że jedna trzecia umawiających się stron zgłosiła zastrzeżenia. Poprawka staje się obowiązująca dla tych umawiających się stron, które nie zgłosiły zastrzeżeń.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Norwegia przedłożyła wniosek o przeniesienie gatunku gęsi bernikli białolicej (*Branta leucopsis*) z załącznika II (ściśle chronione gatunki fauny) do załącznika III (chronione

¹ Decyzja Rady 82/72/EWG z dnia 3 grudnia 1981 r. dotycząca zawarcia Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk (Dz.U. L 38 z 10.2.1982, s. 1).

gatunki fauny, w przypadku których możliwa jest regulacja). We wniosku uzasadnia się, że całkowita wielkość populacji bernikli białolicyj zwiększyła się ponad dziesięciokrotnie w latach 1980–2010 (z 112 000 do 1 319 000) także z powodu intensyfikacji rolnictwa, wskutek czego dostępne stały się większe ilości pożywienia². W związku z tym gatunek ten nie wymaga już ścisłej ochrony na całym obszarze występowania.

Przedmiot wniosku dotyczącego planowanej decyzji Stałego Komitetu dotyczy dziedziny będącej w wyłącznej kompetencji zewnętrznej UE zgodnie z art. 3 ust. 2 TFUE, jako że wchodzi w zakres dziedziny w znacznym stopniu objętej już wspólnymi przepisami wewnętrznymi (tj. dyrektywą ptasiej). Rada powinna zatem podjąć decyzję w celu ustalenia stanowisk, które należy zająć w imieniu Unii na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu Stałego Komitetu w odniesieniu do planowanego aktu.

Wniosek ten nie jest zgodny z obecnym stanem ochrony prawnej bernikli białolicyj na mocy dyrektywy ptasiej, jako że gatunek ten nie jest wymieniony w jej załączniku II (gatunki, na które można polować). Gatunek ten jest wymieniony w załączniku I do dyrektywy ptasiej (tzn. gatunki wymagające wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony).

W grudniu 2018 r., na siódmym posiedzeniu stron afrykańsko-eurazjatyckiego porozumienia w sprawie ptactwa wodnego (AEWA) przyjęto projekt planu zarządzania pojedynczym gatunkiem bernikli białolicyj w celu wyeliminowania bardzo szybkiego wzrostu tej populacji, a w szczególności wynikających z tego problemów spowodowanych przez osobniki tego gatunku (szkody w rolnictwie i zagrożenia dla bezpieczeństwa lotniczego). Plan stwarza ramy wspierające proces decyzyjny w państwach zasięgu w odniesieniu do stosowania odstępstw, w tym systematyczną ocenę skumulowanych skutków odstępstw, monitorowanie stanu populacji, jak również zmiany sytuacji, jeśli chodzi o szkody w rolnictwie lub zagrożenia dla bezpieczeństwa lotniczego. Plan powinien również ułatwić dzielenie się informacjami i ewentualne koordynowanie środków stanowiących odstępstwo między państwami zasięgu, zwiększając ich skuteczność i pozwalając uniknąć niepożądanych skutków na poziomie lotów.

Unia powinna poprzeć proponowaną przez Norwegię poprawkę w celu jak najszybszego zapobieżenia wzrostowi populacji tego gatunku, w szczególności problemom spowodowanym przez osobniki tego gatunku (szkody w rolnictwie i zagrożenia dla bezpieczeństwa lotniczego), tak aby państwa niebędące członkami UE mogły wdrożyć środki zarządzania populacją, włącznie z odstrzałem osobników tego gatunku, jeśli będzie to konieczne. Jednakże, ponieważ zmiana załączników do dyrektywy ptasiej nie jest aktualnie planowana ani też możliwa w krótkim terminie określonym w konwencji (90 dni), Unia będzie musiała wskazać, że będzie na razie stosować bardziej rygorystyczne środki ochrony, zgodnie z art. 12 konwencji.

² *International Single Species Management Plan for the Barnacle Goose* (Międzynarodowy plan zarządzania pojedynczym gatunkiem bernikli białolicyj), AEWA Technical Series nr 70, grudzień 2018, www.unep-aeewa.org/sites/default/files/publication/ts70_issmp_barnacle%20goose_complete.pdf, s. 13.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano przyjmowanie decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”³.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Stały Komitet jest organem ustanowionym na mocy konwencji.

Akt, który Stały Komitet ma przyjąć, stanowi akt mający skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 6 konwencji.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych konwencji.

W związku tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma zostać zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu prawnego odnoszą się do środowiska.

Materialną podstawą prawną wnioskowanej decyzji jest zatem art. 192 ust. 1.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być zatem art. 192 ust. 1 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

5. PUBLIKACJA PLANOWANEGO AKTU

Ponieważ akt Stałego Komitetu wprowadzi poprawki w załącznikach II i III do konwencji, należy opublikować go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* po jego przyjęciu.

³ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014: 2258, pkt 61–64.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu Stałego Komitetu Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk, w odniesieniu do poprawek do załączników II i III do tej konwencji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk („konwencja”) została zawarta przez Unię decyzją Rady 82/72/EWG⁴ i weszła w życie w dniu 1 września 1982 r.
- (2) Zgodnie z art. 17 konwencji Stały Komitet może przyjąć poprawki do załączników do konwencji.
- (3) Podczas trzydziestego dziewiątego posiedzenia w dniach 3–6 grudnia 2019 r. Stały Komitet ma przyjąć decyzję w sprawie proponowanych poprawek do załącznika II i III do konwencji.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniu Stałego Komitetu, gdyż jego decyzja będzie wiążąca dla Unii.
- (5) Norwegia przedłożyła wniosek o przeniesienie *Branta leucopsis* z załącznika II do załącznika III do konwencji.
- (6) Ze względu na bardzo szybki wzrost populacji tego gatunku na całym obszarze występowania, Unia powinna poprzeć tę propozycję. Wniosek ten nie jest jednak zgodny z obecnym stanem ochrony przyznanym *Branta leucopsis* na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE⁵. Jako że nie przewiduje się zmiany dyrektywy 2009/147/WE i nie jest to możliwe w ustanowionym w konwencji terminie trzech miesięcy od przyjęcia decyzji Stałego Komitetu, Unia będzie musiała na razie stosować bardziej rygorystyczne środki ochrony, zgodnie z art. 12 konwencji.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu Stałego Komitetu Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich

⁴ Dz.U. L 38 z 10.2.1982, s. 1.

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

siedlisk, ma na celu poparcie wniosku o przeniesienie *Branta leucopsis* z załącznika II do załącznika III konwencji oraz wskazanie umawiającym się stronom konwencji, że Unia zamierza na razie stosować bardziej rygorystyczne środki ochrony w odniesieniu do tego gatunku, jak przewidziano w art. 12 konwencji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*